

PRIČE IZ ŽIVOTA

.....

Odabrala i uredila
Ariana Etlinger, prof.
Grafički uredili
Antonio Arlić, 8.d
Dorian Vrđuka, 8.d

DUGO, TOPLO I NEZABORAVNO LJETO

Ovog ljeta, kao i svakog dosad, doživjela sam nešto zanimljivo i uzbudljivo ljetujući na već uobičajenim mjestima, u Puli i na Krku.

Moja draga istarska rođakinja Federica, koja je svake godine sve tamnija, ima jarko plave oči, pjegice na licu i svijetlu kosu. Ovog mi je ljeta ispričala kako se uključila u Puhački orkestar grada Pule te da je već imala nekoliko nastupa. Naučila me novu kartašku igru – otvoreni remi i skakati na glavu. Uz nju i njene talijanske prijatelje usvojila sam i nekoliko novih riječi talijanskog. Naši su roditelji uvidjeli da će nam rastanak biti bolan, a kako se viđamo samo ljeti, odlučili su da Federica provede tjedan dana s nama na Krku.

Dane smo provodile u izradi i jedenju raznih kolača i palačinki, kartanju, slušanju glazbe, pravljenju frizura i, naravno, kupanju. Na dvadesetak metara udaljenu plažu obično smo odlazile same, a ponekad smo vodile i sestru sa sobom. Pred kraj dana otišle bismo u grad te svirale oko sat i pol, ponekad dva. Nakon sviranja još smo imale energije za smijeh i kartanje. Tako je bilo prva četiri dana. A onda su stigli očevi dugo očekivani prijatelji s obitelji. S glazbenom obitelji koja ima osamnaestogodišnjeg sina Nikolu i petnaestogodišnju kćer Saru. Nikola, visok, crnokos i smeđook violončelist, odmah nas je došao pozdraviti. Njegova sestra Sara, plavokosa i plavooka djevojka, podučila nas je o dijelovima violine (makar smo to već znale). Čim su došli i iskricali stvari, Federica i ja krenule smo pričati sa Sarom, a moja prepametna sestra trčkarati uokolo i vikati: „Ja poznam svetog Nikolu!“

Nakon što smo od Sare saznale sve što smo željele znati o Nikoli, otišle smo iza kuće gdje je Nikola radio roštilj s mojim i svojim ocem. Za ručak smo imali fino meso s roštilja i pomfrit. Na našu žalost, Nikola je sjeo za stol s odraslima, a moja rođakinja i ja nastavile smo pitanjima obasipati Saru. Nakon ručka, Sara, Federica i ja pobjegle smo u sobu spremati se za gradsko sviranje. Na kraju smo sve tri izgledale zanosno. Nikola nas je gledao i pitao se koja je od nas koja. Došavši u grad, shvatile smo da je Nikola poseban. Postoje možda samo dvije osobe koje mogu svirati bolje od njega, a to su 2Cellos. O Nikoli sam saznala i da je blizak prijatelj 2Cellosa te da je lud za planinarenjem. Dan koji je uslijedio bio je tužan i za mene i za Federicu jer bio je to posljednji dan našeg zajedničkog ljetovanja.

Ovo je ljeto bilo dugo i toplo, što zbog sunca, a što zbog Nikole koji je osvojio moje srce jednom posebnom skladbom – „With or without you“ od U2.

Marlena Petrak, 8. D

VOLTAŽIRANJE

Dogodilo se prije nekoliko godina, ali se i danas svega sjećam. Bio je to dan kada sam prvi put sa svojom grupom nastupila u gimnastici na konju ili, kako mi kažemo, voltažiranju.

Probudila sam se s milijun misli i osjećaja. Bilo me strah da nešto ne krene po zlu, bila sam sretna i uzbuđena jer je napokon došao dan za koji sam se dugo pripremala, ali bila sam i tužna. Jako tužna jer moja mama neće doći na moj prvi nastup. Ona ne voli taj sport i nikad nije bila sretna kada sam odlazila na treninge.

Oko 7 sati tata je došao po mene i odvezao me na hipodrom. Kao i uvijek, došla sam zadnja. Ugledala sam ostale kako stoje pokraj trenerice i slušaju njezine upute. Neprimjetno sam im se priključila. Nakon što sam odslušala dugi govor o programu današnjeg dana i o odjeći koju moramo nositi, krenula sam obavljati zadatak koji sam dobila. Morala sam nacrtati munju na lice svakog voltažera. Problem je bio u tome što je Noa, zadužena za odjeću, zamijenila majice pa smo se morali nekoliko puta presvlačiti. Kada sam konačno bila odjevena, mogla sam početi crtati munje. Bilo mi je zabavno raditi taj posao. Crne i srebrne boje, kojima sam bojala munje, bilo je više na podu nego na licima. Kada sam završila, krenuli smo još jednom isprobati točku prije nastupa. Trenerica je stala u sredinu kruga, konj je trebao trčati oko nje, a mi smo se morali popeti na njega. Stajala sam sa strane i gledala ostale. Bili smo grozni, ali nismo se previše živcirali oko toga. Čula sam muziku na koju smo nastupali i krenula prema drugom parkuru. Nastup je počeo sjajno, ali kada je bio moj red, u kafiću pored parkura nešto se razbilo i konj je podivljao. Nekako sam se uspjela zadržati na njemu dok ga trenerica nije smirila.

Vrativši se kući, te večeri postalo mi je jasno zašto moja mama ne voli sport kojim se bavim. Bila sam svjesna da sam mogla pasti s konja i ozbiljno se ozlijediti i da možda sljedeći put neću imati toliko sreće.

Jana Anić, 8. C

SUSRETI

Jedne hladne i maglene večeri, mislim da su bila tri-četiri dana do Božića, mama i ja vraćale smo se iz Španskog i stale na benzinskoj crpki natočiti benzin. Mama je izašla, a ja sam ostala u autu jer mi se nije dalo van na hladno dok je u autu još uvijek toplo.

Tada me mama pozvala da izađem s bocama te da ih dam tamo nekom čovjeku koji je kopao po smeću. Kad sam mu prišla i pogledala ga u oči, postalo mi je jako teško oko srca i užasno hladno u duši tako da sam odmah skrenula pogled u tlo. Dala sam mu jedine preostale tri boce iz auta. Kad ih se proda, vrijede samo kunu i pol, a on se brinuo da meni neće ostati ništa ako uzme sve tri. Kad su te riječi doprle do mojih ušiju i kad je moj mozak shvatio te riječi, život je postao drugačiji. Njegove su me riječi dirnule kao nikad nijedne druge, njegove su me riječi podsjetile na duh Božića koji se danas svodi na skupe i velike darove što se daruju djeci. Njegove riječi vratile su me u vremena kad se Božić slavio u kućama s obitelji uz ručak, medenjake i male darove rađene s ljubavlju i kad su djeca bila sretna ako su dobila bilo kakav dar jer za Božić slavimo Isusovo rođenje u skromnoj štatici pa tako i mi trebamo biti skromni. Pogotovo na taj dan. A njegove su riječi odjekivale takvom skromnošću.

Od njegova mi pogleda duša zaplamsa i u isto vrijeme i snažno se ohladi od srama. Od njegovih mi riječi srce i uši protrnu, ugriju se, ali i ohlade. Bilo mi je užasno hladno pored tog čovjeka kad sam ga gledala onako skromno odjevonog, ali duboko u meni bilo je toplo i radosno od njegovih riječi i pogleda dubokih crveno-smeđih očiju.

Karla Kijac, 6. D

VRATITI VRIJEME I MIJENJATI PROŠLOST

Danas smo Udo, Korina, Patrik i ja ostali dulje u školi na ekogrupi, a poslije smo se još zadržali ispred škole. Tada je Patrik predložio da poslije ručka on, Borna, Sebo i Zdravko dođu po nas pa da odemo kod njega igrati kejms (kartaška igra).

I tako smo se dogovorili, i tako bi.

Kad su, međutim, dečki došli po mene, zazvonio je „portafon“, a ja nisam mogla van jer mi tata nije dao...

Zvala sam mamu na mobitel znajući da mi ona jedina može pomoći. Kad se javila, sve sam joj ispričala. Obećala je nazvati tatu i porazgovarati s njim. Ubrzo je zazvonio kućni telefon, ja sam dotrčala, javila se i dala joj oca praveći se da ništa ne znam i da se nismo uopće čule. Otišla sam u sobu i načulila uši da čujem razgovor... Nije ga uspjela nagovoriti da me pusti van. Oči su mi se odjednom zamaglile i prosuzile... Tako sam i dobila inspiraciju za ovo što sada pišem u suzama, suzdržavajući se od glasnog plača. Ne mogu vjerovati da mi vlastiti otac, koji i ovako i onako zna da nemam puno prijatelja i da svi kuju urote meni iza leđa, ne dopušta družiti se s prijateljima iz razreda. Oni su prvi ljudi, osim Bernarde, koji su me pozvali van otkad smo ušli u pubertet - mrzim tu riječ! A ja to propustim! Više me neće ni zvati kad saznaju da me tata nije pustio samo zato što su dečki, a ja imam 12 godina, isto koliko i oni! Sada plačem u svojoj sobi i pišem ovaj tekst u suzama i zagrljaju svog plišanca koji je tu za mene uvijek i često jedini koji me razumije...

Pitam se zašto uopće pišem, ali ne stajem. Pitam se i zašto svi misle da ću im slomiti nos ako mi nešto krivo naprave. Zašto? Jer idem na karate i družim sa s Udo koja je skoro uvijek malo nagla i temperamentna? I ja također imam osjećaje i zato sada i lijem suze u svojoj sobi, ali ne smatram da je jako bitno i prikladno uvijek ih, svugdje i svima pokazivati, a mislim da se i Udo slaže s tim stavom. Nas se dvije, za razliku od drugih cura, ne „forsamo“ pred dečkima jer mislimo da je to prilično nezrelo, ali isto tako ne pravimo se ni odraslima, samo pokušavamo biti normalne, da dečki o nama ne misle da smo djetinjaste i glupe dok mi umišljamo da nam se smiju zbog duhovitosti. I iako sad ovo izgleda kao da nam je stalo do njihovog mišljenja, nije... a opet, ni ono nije za odbaciti.

I tako, ja sad ignoriram oca koji se opravdava, ali se jednostavno previše brine! Uopće ga ne shvaćam, ah valjda jednoga dana i hoću. Ipak, oni idu sa mnom u razred od početka (osim Pače), a Sebo još od vrtića. No, ni to nije bitno, bitno je to da ih JA poznajem i da ne bih bila jedina cura i igrali bismo kejms i ništa više. U ovom mi se dijelu priče još više plače, a suze mi cure na samu pomisao da me vlastiti otac nije pustio van s prijateljima!

Sada jesam jedina cura, ali ne jedina u društvu, nego jedina koja piše u suzama i ignorira si oca koji se samo brine za nju.

Ležeći tako u sobi, ugašenog mobitela, zatvorenih prozora i vrata, pokrivena preko glave, razmišljam o samoj činjenici da je njima jako zabavno i da sam i ja mogla ići samo da sam pitala mamu, a ne tatu! Tako se sad ljutim i na sebe, a ujedno se i žalim znajući da sam propustila odličnu zabavu i druženje. Ipak, nije sve tako sivo jer navečer imam trening. Doći će moje sjajne prijateljice koje se spremaju za natjecanje u Rijeci prekosutra, u nedjelju. Idem s njima, ali se ne natječem jer dugo nisam trenirala pa nemam kondicije, ali idem navijati za njih, naravno. I tako... suze više ne cure jer sam sretna zbog njih triju (Arijana, Nika i Iva).

U mojim snovima život je ružičast, ali ne i u stvarnosti. U stvarnosti može biti crno, sivo, žuto, crveno, zeleno... ali nikad savršeno ili ružičasto. Da nije tako, nitko nikad ne bi naučio pasti i dignuti se jer bismo cijelo vrijeme stajali na mjestu. Kažu i da najbolja djela često nastaju iz boli i patnje, a najbolji je život poštenih i skromnih koji znaju pasti, ali se i dignu, pomažu i ne traže mnogo zauzvrat, ali i prihvaćaju svoje stanje ne uzimajući više nego što zaslužuju i nego što im treba.

Nadnaravne bi moći bile jako „cool“, kao vraćanje vremena i mijenjanje prošlosti, ali ljudi na taj način nikad ne bi shvatili, primjerice, da je rat zlo... a s druge strane... ne bi ih tako mnogo ostajalo bez obitelji...

Eh, da mi je vraćati vrijeme i mijenjati prošlost bez posljedica.

CRNI PETAK

Čim sam ustala, znala sam da će dan ići naopako. Krenula sam prema kuhinji u nadi da ću tamo naći svoje omiljene pahuljice. Naravno, nije ih bilo. Odlučila sam popiti kakao umjesto pahuljica. Na svu sreću, kakao još nismo potrošili. Na brzinu sam ugrijala mlijeko i krenula se spremati za školu. Nisam pazila što radim pa sam kao tornado uletjela u sobu i vratima udarila Ninu koja je tražila čarape. Od siline udarca Nina je uletjela u ormar skupa s torbom koju je nosila. Na brzinu sam se ispričala i odjurila dalje. Od sve te zbrke zaboravila sam na mlijeko.

Mlijeko je već kipjelo kad sam stigla. Na brzinu sam dodala kakao i počela piti. Umalo sam ispustila šalicu kad sam otpila prvi gutljaj. Umjesto kakaa, ja sam stavila kavu! Nisam imala vremena napraviti novi kakao pa sam odustala od doručka i krenula u školu. Naravno, zakasnila sam. Prvi sat bio je tjelesni i imala sam samo nekoliko minuta da se pripremim. Na brzinu sam se spremila ne primijetivši da sam imala jednu bijelu, a drugu upadljivo tirkiznu čarapu. No, preživjela sam nekako taj tjelesni i krenula dalje. Uz katastrofu kod kuće, i ostatak dana u školi bio je jednako grozan. Zaboravila sam zadaću iz engleskog, nisam ponijela užinu i ključeve, a uz sve to morala sam odgovarati povijest. Srećom, Nina je bila kod kuće kad sam se vratila pa me nakon samo petnaest minuta prepoznavanja pustila u kuću. Još uvijek je bila ljuta što sam je ujutro slučajno gurnula u ormar. Budući da ni za doručak ni za užinu nisam ništa jela (osim Franovog čipsa koji je bio dar s neba), otišla sam podgrijati ručak koji je mama ostavila za nas. Malo sam se zamislila pa je ručak zagorio, a Nina je to jedva dočekala jer ona ionako ne voli jesti. Nakon ručka otišla sam u sobu igrati se na računalu, koje se nedugo zatim pokvarilo. Bilo mi je dosadno pa sam gledala filmove na mobitelu dok Nina nije počela gnjaviti. Stalno je otvarala i zatvarala vrata. Nervirala me pa sam je istjerala iz sobe. Uskoro sam morala krenuti na informatiku. Kad sam došla na pola puta do škole, sjetila sam se da sam zaboravila projekt koji sam radila dva tjedna i zbog toga sam malo zakasnila na sat. Nakon informatike, kod kuće su me čekale Nina i mama s prekriženim rukama. To znači nevolju. Nina je rekla mami da sam je ubola vilicom u ruku, a mama joj je povjerovala jer je imala crvenu točkicu na dlanu. Sljedećih sat vremena protratila sam na dokazivanje da se Nina sama ubola tehničkom olovkom jer je vilica puno deblja. Mama mi je konačno povjerovala pa sam se okrenula i otišla u sobu. Bilo mi je dosta problema za danas.

U sobi sam se napokon mogla opustiti i odmoriti. Bio je to jedan dugi petak. Petak trinaesti, kako bi se reklo, samo što nije bio trinaesti. No, bitno da je završilo.

Maja Dabčević, 8. C

PARANORMALNO

Bilo je to prije tri, možda četiri godine. Početak jeseni mogao se osjetiti. Miris kiše, naoblaka i lagan povjetarac bili su prisutni svaki dan. Vrijeme sam provodila šetajući i razmišljajući o ljepoti prirode.

No, priča ne bi bila dobra (ili uopće ne bi bilo priče) da se moji prijatelji nisu umiješali. Dogovor je bio da se nađemo kod jedne napuštene kuće u ulici blizu moje. Pretpostavila sam da ćemo, kao i uvijek, igrati bocu istine ili se međusobno polijevati blatom, ali ubrzo se ispostavilo da sam bila u krivu. Dečki su već razradili plan.

„Dame i gospodo!“ uzvikne Karlo i popne se na stolić.

„Danas će ova naša grupa iskusiti nešto novo. Nešto dosad netaknuto. Možemo to nazvati tabu temom.“

„Prizivat ćemo duhove. Tko se boji, neka ode doma mami“, ubaci se David glumeći frajera. Među nama brzo se proširila nervoza, ali nitko nije htio otići jer to bi značilo da je kukavica. Iskreno, pojma nismo imali ni o duhovima, ni i o čemu „paranormalnom“.

Mrak se spuštao nad Svetom Nedeljom. U zraku je bilo više nervoze nego straha i htjeli smo da to što brže bude gotovo. Popeli smo se na terasu one napuštene kuće i sjeli u krug. Malo tko nije izgledao preplašeno.

„Duše, otvori vrata između svjetova. Duše, ako si ovdje, daj nam neki znak!“ dvoje po dvoje izgovarali smo ove rečenice.

„Očito duh ne može otvoriti vrata između svjetova jer ne daje nikakav znak.“

U trenutku kad sam to izrekla, začulo se nekakvo škripanje. Osjetio se jak povjetarac. Srce nam je brže zalupalo i nisamo znali da ostanemo ili bježimo. Nitko nije ništa govorio, a šuškanje je bilo sve bliže i bliže.

„Tina, prestani me dirati, plašiš me“, reče Dora šaptom.

„Mislim da će te više uplašiti kad ti kažem da te ja ne diram“, jedva sam izgovorila.

U potpunom mraku, iza Dore, nazirala se nekakva utvara. Svi smo zavrištali iz petnih žila spremni za bijeg, kada...

„Zaboga, kako ste plašljivi. Pa to sam samo ja!“

Tišina. Malo sam se bolje zagledala u „duha“. Na našu sreću, bila je to samo moja sestra Iva odjevena u pončo. Došla mi je reći da je večera gotova.

Ovaj događaj sigurno ću zauvijek pamtit jer sam naučila da se s ovakvim stvarima ne zafrkava. Stoga oprez, umjesto duha mogla bi vam doći moja sestra.

Valentina Gregović, 8. C

GLAZBA I JA

Jedne večeri u prosincu 2003. išla sam s obitelji na koncert u veliku Koncertnu dvoranu Vatroslava Lisinskog. Imala sam četiri godine i obožavala sam ići na koncerte klasične glazbe, no nikada do tada nisam bila u Koncertnoj dvorani Vatroslava Lisinskog.

Kada sam te večeri prvi puta ušla u dvoranu, nisam se mogla prestati diviti veličini tog predivnog prostora. Polako smo se smjestili na svoja mjesta i koncert je započeo. Nisam bila previše koncentrirana na koncert sve do zadnje točke kada sam začula prekrasan zvuk violončela. Jedna djevojka u dugoj crnoj svilenj haljini izvodila je kompoziciju Labud skladatelja Camilla Saint Saensa. Zažmirila sam i dopustila da me zvuk glazbe odvede u neki drugi svijet. Nakon tog koncerta moja želja za sviranjem violončela prerasla je u djelo. Najesen sljedeće godine upisala sam prvi razred violončela. No, to je bila i kao neka tradicija u našoj obitelji jer ipak mi je mama profesorica klavira, sestra svira violinu te je tako i na mene došao red da počnem učiti svirati.

Violončelo nisam dugo svirala. Završila sam prvi razred i shvatila da me violončelo više toliko ne privlači. Primijetila sam violu. Budući da je moj otac bio dobar prijatelj s jednim profesorom viole na Muzičkoj akademiji, on se zainteresirao za mene i počela sam svirati violu. Postala sam najmlađa učenica viole u Hrvatskoj ikada. Nitko se do tada nije upisivao u osnovnu školu viole, nego bi tek nakon što bi završio osnovnu školu violine, u srednjoj upisao violu. U početku nisam bila previše zainteresirana, no kako je vrijeme prolazilo, moja je ljubav rasla. Nisam previše očekivala, no na svoje iznenađenje, osvojila sam I. nagradu na regionalnom i tako prošla na državno natjecanje. I na državnom natjecanju također sam osvojila I. nagradu i pobijedila kao apsolutni pobjednik u svim kategorijama. Za tu nagradu dodijeljen mi je prvi Oskar znanja te čast da sviram na svečanom koncertu u varaždinskom HNK-u. Pozvana sam i u emisiju Dobro jutro, Hrvatska kao gost i nastupila uživo. Posebno mi je bilo „cool“ kad su me ljudi na ulici prepoznali kao „onu malu s TV-a“. Godine su prolazile, a ja sam napredovala u sviranju, osvojila još prvih nagrada kao solistica i kao članica kvarteta. Tri puta sam nastupila i kao solistica uz pratnju orkestra.

U lipnju ove godine uspjelo mi je nešto vrlo posebno. Položila sam prijamni ispit na Muzičkoj akademiji u Zagrebu s najvećim brojem postignutih bodova i time postala najmlađi student u Hrvatskoj. Sada sam učenica osnovne i srednje škole te studentica Muzičke akademije. Tijekom dosadašnjeg studiranja sudjelovala sam u nekoliko projekata s orkestrom Muzičke akademije i bila članica glazbenog sastava svjetski poznate barokne violinistice Catherine Mackintosh. Želim se nastaviti baviti glazbom i usavršavati svoje znanje o njoj. Želim imati solističku karijeru, a u starijim danima prenositi svoje znanje drugima. Glazba mi znači sve. Ispunjava me radošću i osjećajima, budi u meni ljubav i jednostavno je dio mene. Za mene je ponekad poput lijeka. U njoj pronalazim utjehu kad mi je potrebna i čini me drugačijom. Da je nema, ja ne bih bila JA.

Dagmar Korbar, 8. C

ASYA

Sjećam se, bilo je to u Bošnjacima kod bake i djeda 1. siječnja 2013. Dan za pamćenje. Sjedim u dnevnoj sobi, dosađujem se i gledam televiziju. Nova godina je, vani i dalje smrdi po ostacima petardi, nema žive duše. Na televiziji po običaju ništa, samo dosadni voditelji koji čavrljaju o vremenskoj prognozi, dočeku Nove godine, problemima u svijetu i politici.

Baka kuha ručak, a dida čita novine i rješava križaljke. Vani je magla, trgovine ne rade, tu i tamo može se vidjeti snijeg na borovima.

Prošao je ručak, došli su prijatelji po mene, ali meni se nije išlo van.

Od svoje četvrte godine nagovaram didu da mi kupi psa, a on ništa. Naravno, svih ovih godina ostala sam uporna i ustrajala u molbama i nagovaranju. Želja mi je bila imati aljaškog malamuta ili samojeda. Nakon devet godina konačno sam uspjela nagovoriti djeda – pristao je, dobit ću psa! Istraživala sam po internetu i pronašla neobičan podatak na stranici o psima. Pisalo je da je aljaški malamut jedan od deset najopasnijih pasa na svijetu i da je zapravo pola pas-pola vuk. To me iznenadilo. Djed je otpočeka bio za to da kupimo samojeda jer je samojed društven pas i privrženiji vlasniku od aljaškog malamuta. Dva sata tražila sam oglas u kojem je trebalo pisati da se prodaje štene samojeda u Vukovarsko-srijemskoj županiji. Napokon, pronašla sam željeni oglas. Otrčala sam djedu i sve mu ispričala. Budući da je moj djed srčani bolesnik, nismo mogli otići po psa. Srećom, vlasnik psa rekao je da će on doći u Bošnjake. Pripremila sam joj sobicu, krevetić i tri medvjedića za igru. Konačno, začula sam zvono. Bio je to gospodin Jasmin s mojom mezimicom.

Istrčala sam van, a njegova mi je žena pružila bijelo čupavo stvorenje nalik na klupko vune. Nazvala sam je Asya. Dok sam je držala u naručju, osjećala sam se kao najsretniji čovjek na svijetu. Dogodio se najbolji dan u mom životu. Odnijela sam je u njenu sobu i smjestila u pripremljeni krevetić. Nažalost, nismo se mogle dugo igrati jer je bilo kasno. Sljedeće sam jutro požurila k njoj. Najdraže joj je bilo izležavanje u boru i trčkanje po bakinom cvijeću. Kada smo izašle na ulicu, ljudi su je sa zanimanjem gledali, a jedan je dječak poviknuo: „Mama, mama, vidi među!“ Nasmijala sam se i krenula dalje.

Asya živi u Bošnjacima, a ja u Zagrebu, no često smo zajedno. Jedva čekam sutra stići u Bošnjake da proslavimo njen prvi rođendan. Od dana kada sam je upoznala, jasno mi je zašto ljudi govore da su im psi najbolji prijatelji.

Nives Plavšić, 8. C

DAN KOJI NIKAD NEĆU ZABORAVITI

Taj mi se dan duboko urezao u pamćenje. Nikada ga neću zaboraviti jer sam tada mogla izgubiti život.

Dogodilo se u prosincu 2010. godine. Imala sam nastavu u poslijepodnevnom turnusu. Budući da nisam pisala test iz povijesti, znala sam da moram odgovarati pa sam učila cijelo jutro. Bilo je jako teško učiti jer sam bila sama s bratom koji me uporno nagovarao da igramo rukomet. Bližilo se vrijeme ručka. Skuhala sam okruglice od šljiva koje je mama kupila u Lidlu da ih probamo. Kada sam pojela, krenula sam se odijevati. Dugo mi je trebalo da smislim savršenu kombinaciju za taj dan jer je ujutro vrijeme bilo sunčano, zatim je kišilo, a na kraju je padao snijeg. Otišla sam u školu i dobila peticu iz povijesti! Poslije nastave išla sam kući s Markom i Dagmar. Kada sam se oprostila s njima, krenula svojom ulicom razmišljajući o palačinkama. Slučajno sam udarila u parkirani automobil i podigla pogled. Iza tog bilo je još nekoliko parkiranih automobila pa nisam mogla proći. Odlučila sam prijeći na drugu stranu, pogledala lijevo pa desno i zakoračila. Odjednom sam začula zvuk automobila koji se približava, a gotovo istovremeno i zvuk kočnica.

Sjećam se da sam otvorila jedno oko i ugledala ženu koja je otišla sa strane pozvati hitnu pomoć. Jedan je čovjek skočio kroz prozor i pitao jesam li dobro, a zatim je nazvao moju mamu na mobitel jer sam mu dala njezin broj. Ubrzo sam čula mamu kako vrišti i trči ulicom. Umirala sam od smijeha. Primila sam se za glavu i osjetila krv. Pomislila sam da ću ostati slijepa. Dok sam čekala hitnu pomoć u ledenoj lokvi ispod parkiranog automobila, imala sam osjećaj kao da mi se sve to prije dogodilo.

Stigla sam u Klaićevu bolnicu. Šivali su mi kapak i čelo. Kasnije su me odvezli na rendgen gdje su me namještali u sve moguće položaje kako bi utvrdili što sam sve slomila. Imala sam slomljenu ruku i nogu s pomakom kostiju. Trebala sam ići na operaciju, ali su doktori odustali da ne bi došlo do još većih komplikacija. Odahnula sam kad su me vratili u sobu. Pokušala sam zaspati, ali nikako nisam mogla namjestiti nogu da me ne boli.

Brat i mama došli su mi usred noći u posjet. Brat je skoro počeo vrištati kad me vidio. Bila sam cijela izgrebana, oko mi je bilo natečeno i plavo, a ruka i noga slomljene.

Oporavak je bio dugotrajan. Nakon što su mi skinuli gips, morala sam dva mjeseca hodati sa štakama.

Nakon ove nesreće počela sam često lomiti kosti. Otkrila sam da bih svaki put kada bih nešto slomila, prije toga pojela okruglice iz Lidla. Dakle, nemojte kupovati okruglice u Lidlu!

I danas znam svaki detalj o danu kada mi se dogodila nesreća, čak se sjećam i što smo tog dana učili iz matematike.

Maria Drdić, 8. C